

บทนำ

ปัจจุบันนี้มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับสมุนไพรพื้นบ้านไทยหลากหลายชนิด โดยเฉพาะพันธุ์พืชที่อยู่ใกล้ชิดกับครัวเรือน เช่น ขิง ข่า ตะไคร้ เป็นต้น อย่างไรก็ตามพืชในตระกูลตะไคร้ ขณะนี้ได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการเป็นพืชสมุนไพรที่มีคุณค่าและประโยชน์มากมายโดยสามารถนำไปผลิตเป็นเครื่องสำอาง น้ำหอม เครื่องดื่ม และสามารถสกัดวิตามินเอรวมทั้งรักษาโรคได้หลายชนิด เป็นต้น ตะไคร้เป็นพืชในวงศ์ Gramineae เช่นเดียวกับหญ้าคา หญ้าแพรก หญ้าแฝก ฯลฯ ชาวไทยเมื่อร้อยกว่าปีมาแล้วจัดให้ตะไคร้อยู่ในพืชจำพวกผักและอธิบายไว้ว่า "ตะไคร้" คือต้นผักอย่างหนึ่งต้นเท่านี้มือเป็นกอใหญ่กลิ่นหอม สำหรับใช้เป็นเครื่องแกง ถิ่นกำเนิดดั้งเดิมของตะไคร้นั้นอยู่ในเขตร้อนและเขตกึ่งร้อนแถบทวีปเอเชีย แอฟริกา และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และจากนั้นได้กลายเป็นพืชสมุนไพรพื้นบ้านที่กลมกลืนไปกับวัฒนธรรมด้านต่าง ๆ ของคนไทย โดยเฉพาะด้านปรุงอาหารและใช้รักษาโรค

จะเห็นได้ว่า ตะไคร้เป็นสมุนไพรในครัวเรือนที่มีประโยชน์สูงและ สามารถหาได้ง่าย และปัจจุบันความต้องการบริโภคตะไคร้เพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งตลาดต่างประเทศมีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อยๆ จึงทำให้มีการปลูกตะไคร้เป็นจำนวนมาก ทั้งการปลูกเพื่อเป็นพืชสวนครัว เป็นพืชรองหรือเป็นพืชเสริมรายได้เกษตรกร และมีการปลูกเพื่อส่งโรงงานอุตสาหกรรมเพื่อ “ สกัดน้ำมันหอมระเหย ”

วัตถุประสงค์

1. ศึกษาลักษณะประจำพันธุ์ ผลผลิตและองค์ประกอบผลผลิตของตะไคร้ทั้ง 12 พันธุ์
2. ศึกษาพันธุ์ตะไคร้ และวิธีเขตกรรมที่เหมาะสมในการปลูก เพื่อจะนำไปไปสกัดน้ำมันหอมระเหย
3. ศึกษาปริมาณน้ำมันหอมระเหย และสารสำคัญในน้ำมันหอมระเหยของตะไคร้ทั้ง 12 พันธุ์
4. ศึกษาการเจริญเติบโตของตะไคร้ และการปลูกตะไคร้ในสภาพที่ต่างกันมีผลต่อการผลิตน้ำมันหอมระเหย